

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 8Sžf/16/2016
Identifikačné číslo spisu: 8014201342
Dátum vydania rozhodnutia: 28.06.2018
Meno a priezvisko: Mgr. Peter Melicher
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:8014201342.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Petra Melichera a členov senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a JUDr. Eriky Šobichovej, v právnej veci žalobcu: REMAX s.r.o., so sídlom Tarnov 103, právne zastúpeného JUDr. Patrik Holinga, s.r.o., so sídlom Hlavná 25, Košice, proti žalovanému: Finančnému riaditeľstvu Slovenskej republiky, so sídlom Lazovná 63, Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia - oznámenia žalovaného č. 1100303/1/411301/2014 zo dňa 17. septembra 2014, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č.k. 5S/67/2014-43 zo dňa 14. októbra 2015, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 5S/67/2014-43 zo dňa 14. októbra 2015 p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Krajský súd v Prešove napadnutým rozsudkom zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti v záhlaví označeného rozhodnutia žalovaného - Oznámenie o zamietnutí odvolania žalovaným podľa § 74 ods. 8 písm. a/ zákona č. 563/2009 Z.z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Daňový poriadok“), ktorým žalovaný oznámil žalobcovi, že jeho odvolanie zo dňa 24.06.2014 proti daňovej exekučnej výzve vydanéj Daňovým úradom Prešov č. 9700502/5/2288151/2014/Max zo dňa 28.05.2014 postúpené žalovanému ako odvolaciemu orgánu dňa 28.07.2014 zamietla. O trovách konania rozhodol tak, že žalobcovi ich náhradu nepriznal.

V odôvodnení rozsudku krajský súd konštatoval nedôvodnosť žalobných námietok žalobcu, pričom uviedol, že z obsahu administratívneho spisu bolo nesporné, že žalobca mal v daňovom konaní splnomocneného zástupcu JUDr. Patrik Holinga, advokátska spoločnosť s.r.o., preto podľa citovaného

ust. § 30 ods. 3 v spojení s § 91 ods. 3 Daňového poriadku správca dane doručoval v daňovom konaní len tomuto zástupcovi. Ak správca dane v predmetnom konaní doručoval daňovú exekučnú výzvu do vlastných rúk aj žalobcovi - daňovému dlžníkovi, krajský súd konštatoval, že správca dane postupoval nad rámec ustanovení § 91 ods. 3 Daňového poriadku.

Krajský súd poukázal na názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyslovený v rozhodnutí sp.zn. 5Sžf/20/2007 zo dňa 06.06.2007, kedy ozrejmil najvyšší súd pojem „osobne“ niečo vykonať tak, že to znamená vykonať niečo „nezastupiteľne“. Rozhodnutie o daňovej povinnosti - výzve na zaplatenie daňového nedoplatku neznamena, že žalobca má v konaní niečo osobne, čiže nezastupiteľne vykonať. Ak teda rozhodnutie o daňovej povinnosti daňového dlžníka nie je úkonom, ktorým má niečo osobne vykonať, nebolo povinnosťou správcu dane doručovať daňovú exekučnú výzvu žalobcovi do vlastných rúk. Iba platné doručenie daňovej exekučnej výzvy splnomocnenému zástupcovi žalobcu vyvolalo právne účinky vo vzťahu k plynutiu lehoty na podanie odvolania.

Súd zhodne s názorom žalovaného vyslovenom v odôvodnení napadnutého rozhodnutia uviedol, že Daňový poriadok nebráni tomu, aby daňový dlžník - žalobca napriek tomu, že má splnomocneného zástupcu vykonával právne úkony samostatne, avšak v lehotách a spôsobom ako to ustanovuje zákon. Daňová exekučná výzva bola splnomocnenému zástupcovi žalobcu doručená dňa 10.06.2014 a od tohto dňa začala plynúť lehota na podanie odvolania. Posledným dňom lehoty na podanie odvolania bol 25.06.2014. Ak teda žalobca chcel podať odvolanie proti daňovej exekučnej výzve mohol tak urobiť najneskôr do tohto dátumu. Žalobca však doručil odvolanie do elektronickej podateľne správcu dane až dňa 27.06.2014, t.j. po uplynutí zákonom stanovenej lehoty.

Krajský súd za nedôvodnú považoval námietku žalobcu, že daňová exekučná výzva obsahuje nesprávne poučenie o opravnom prostriedku. Z obsahu daňovej exekučnej výzvy zo dňa 28.05.2014, ktorá sa nachádza v administratívnom spise žalovaného nesporne vyplýva, že správca dane v časti „Poučenie“ poučil účastníkov daňového exekučného konania, že proti tejto daňovej exekučnej výzve môže podľa § 91 ods. 5 Daňového poriadku podať daňový dlžník odvolanie do 15 dní odo dňa doručenia a to písomne alebo ústne do zápisnice na Daňovom úrade Prešov. Včas podané odvolanie má odkladný účinok. Zároveň poučil daňového dlžníka, že odvolanie možno podať ak nastali okolnosti, ktoré spôsobili zánik vymáhaného daňového nedoplatku alebo bránia jeho vymáhateľnosti alebo sú iné dôvody, pre ktoré je daňová exekúcia neprípustná a že v zmysle § 91 ods. 6 Daňového poriadku odvolanie musí byť odôvodnené, pričom na neskôr uplatnené dôvody sa neprihliada. Podľa krajského súdu toto poučenie zodpovedá všetkým zákonným náležitostiam uvedeným v § 91 ods. 5 v spojení s § 72 ods. 1, 2 Daňového poriadku.

Krajský súd nepovažoval za dôvodnú námietku žalobcu, že v poučení o odvolaní ho správca dane nepoučil o spôsobe doručenia odvolania elektronickými prostriedkami tak, ako to upravuje § 14 ods. 1 v spojení s § 13 ods. 5 Daňového poriadku. V danom prípade je potrebné rozlišovať medzi formou podania odvolania, ktorú upravuje § 72 ods. 1 a 2 Daňového poriadku, t.j. že odvolanie sa podáva písomne alebo ústne do zápisnice a spôsobom jeho doručenia, ktorý je špecificky upravený v § 14 ods. 1 v spojení s § 13 ods. 5 Daňového poriadku vo vzťahu k určitým daňovým subjektom, ktorí sú povinní doručovať podania elektronickými prostriedkami. Z ustanovenia § 72 ods. 1 a 2 nevyplýva, aby správca dane bol povinný poučovať v rozhodnutí daňové subjekty o spôsobe doručovania odvolania. Ak teda správca dane poučil žalobcu, že môže podať odvolanie formou písomnou alebo ústnou do zápisnice, postupoval tak v súlade so zákonom.

Súd považoval za nedôvodnú aj námietku žalobcu o tom, že mal aplikovať ust. § 54 ods. 3 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní. Podľa krajského súdu z ust. § 163 Daňového poriadku je nesporné, že na daňové konanie sa nevzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní. Obdobnú právnu úpravu ako má § 54 ods. 3 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní má aj Daňový poriadok v ustanovení § 63 ods. 6 daňového poriadku, podľa ktorého ak chýba v rozhodnutí poučenie o odvolaní alebo v rozhodnutí bolo nesprávne uvedené poučenie, že proti rozhodnutiu nemožno podať odvolanie, alebo ak bola skrátaná lehota na podanie odvolania alebo nie je v poučení určená lehota vôbec, odvolanie možno podať

do šiestich mesiacov po doručení rozhodnutia; to neplatí, ak rozhodnutie podľa tohto zákona nemusí obsahovať poučenie, pričom z obsahu poučenia uvedeného v daňovej exekučnej výzve nesporne vyplýva, že toto poučenie o odvolaní bolo vykonané v súlade so zákonom, a preto nemožno priznať žalobcovi právo podať odvolanie do 6 mesiacov po doručení rozhodnutia.

Krajský súd nepovažoval za dôvodné ani tvrdenie žalobcu, že daňová exekučná výzva je považovaná za podanie správcu dane, ktoré je vo všeobecnosti právnym úkonom. Daňová exekučná výzva je z hľadiska všeobecnej teórie práva individuálnym právnym aktom ako výsledok aplikačnej činnosti kompetentného štátneho orgánu (orgánu verejnej moci), ktorým sa zakladajú, menia alebo rušia, prípadne autoritatívne zisťujú (potvrdzujú) oprávnenia a právne povinnosť konkrétnych určených subjektov. Výdanie a obsah individuálneho právneho aktu - rozhodnutia sú nezávislé od vôle adresátov aktu, čím sa odlišujú od občianskoprávných a súkromnoprávných úkonov. Daňovú exekučnú výzvu nemožno považovať ani za „podanie“ správcu dane. Pojem „podanie“ upravuje Daňový poriadok v ustanovení § 58. Podľa § 58 ods. 1 a 2 Daňového poriadku, z ktorých vyplýva, že podanie je úkonom, ktorý na základe dispozičnej zásady realizujú výlučne daňové subjekty a nie správca dane.

Vychádzajúc z vyššie uvedených skutočností, ako aj z obsahu administratívneho spisu žalobca podal odvolanie proti daňovej exekučnej výzve dňa 27.06.2014, t.j. po uplynutí stanovenej lehoty, ktorá uplynula dňa 25.06.2014 počínajúc doručením daňovej exekučnej výzvy splnomocnenému zástupcovi žalobcu dňa 10.06.2014. Ak teda žalovaný podľa § 74 ods. 8 a 9 Daňového poriadku zamietol odvolanie žalobcu ako neprípustné, postupoval v súlade so zákonom.

Z uvedených dôvodov krajský súd podľa § 250j ods. 1 O.s.p. žalobu žalobcu ako nedôvodnú zamietol a podľa § 250k ods. 1 O.s.p. neúspešnému žalobcovi náhradu trov konania nepriznal.

Proti tomuto rozsudku podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie z dôvodu, že rozhodnutie súdu vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci podľa § 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p. a že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p. účastníkom konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, navrhujúc, aby odvolací súd napadnutý rozsudok prvostupňového súdu zmenil tak, že žalobe vyhovie a zruší napadnuté rozhodnutie žalovaného a vec mu vráti na ďalšie konanie. Zároveň si uplatnil náhradu trov konania.

Žalobca v odvolaní uviedol, že predmetná daňová exekučná výzva v oboch prípadoch obsahovala poučenie, že v zmysle Daňového poriadku „môže daňový dlžník proti uvedenej daňovej exekučnej výzve podať odvolanie do 15 dní odo dňa doručenia, a to písomne alebo ústne do zápisnice na Daňovom úrade Prešov. Včas podané odvolanie má odkladný účinok“. Žalobca využil svoje právo a podal dňa 27.06.2014 proti predmetnej daňovej exekučnej výzve v zmysle § 91 ods. 5 Daňového poriadku odvolanie, ktoré doručil elektronickými prostriedkami na adresu elektronickej podateľne portálu finančnej správy, ktorú prevádzkuje Finančné riaditeľstvo. Žalovaný tak urobil spôsobom, ktorý výslovne ustanovuje Daňový poriadok v ustanovení § 14 ods. 1 v nadväznosti na § 13 ods. 5. Lehota na podanie odvolania by vo vzťahu k žalobcovi uplynula až 05.07.2014. Odvolanie podal, teda žalobca podľa jeho názoru, riadne a včas v zákonnej lehote 28.05.2014, ktorým vydal daňovú exekučnú výzvu s odôvodnením, že predmetné odvolanie žalobcu smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému je podľa § 72 ods. 8 písm. a/ Daňového poriadku neprípustné, a to z dôvodu, že bolo podané po určenej lehote. Svoje rozhodnutie žalovaný odôvodnil tým, že v zmysle § 91 ods. 3 Daňového poriadku sa daňová exekučná výzva doručuje účastníkom daňového exekučného konania do vlastných rúk s tým, že za doručenie do vlastných rúk sa považuje aj doručenie zástupcovi splnomocnenému na preberanie písomnosti daňového dlžníka. Žalovaný bez akéhokoľvek odvolania sa na príslušné zákonné ustanovenie týkajúce sa plynutia lehôt uviedol, že lehota na podanie odvolania začala daňovému dlžníkovi plynúť odo dňa doručenia daňovej exekučnej výzvy jeho splnomocnenému zástupcovi, a teda odvolanie malo byť podané v lehote do 25.06.2014. Žalovaný na str. 2 rozhodnutia, proti ktorému žaloba smeruje ďalej výslovne uviedol, že správca dane doručil daňovú exekučnú výzvu daňovému dlžníkovi nad rámec ustanovenia § 91 ods. 3 písm. a/ Daňového poriadku a práve táto skutočnosť je v tomto konaní podľa žalobcu najpodstatnejšia, nakoľko v zmysle § 30 ods. 3 Daňového poriadku platí, že „Ak má adresát zástupcu s plnomocenstvom

na účely správy daní, doručuje sa písomnosť len tomuto zástupcovi...“. Ak teda mal žalobca zástupcu so všeobecným plnomocenstvom na daňové konanie mal správca dane doručiť daňovú exekučnú výzvu do vlastných rúk len tomuto splnomocnenému zástupcovi a daňovému dlžníkovi len na vedomie. Prvostupňový daňový orgán však doručil obidvom uvedeným subjektom daňovú exekučnú výzvu do vlastných rúk. Ak teda správca dane doručil obidvom subjektom podanie - daňovú exekučnú výzvu do vlastných rúk, žalobca je toho názoru, že doručenie tejto výzvy u obidvoch subjektov vyvolalo právne účinky, ktoré zákon spája s doručením daňovej exekučnej výzvy, a teda lehota na podanie odvolania začala plynúť obidvom subjektom samostatne.

Správca dane svojim konaním, doručením daňovej exekučnej výzvy jednak daňovému dlžníkovi ako aj jeho splnomocnenému zástupcovi nepochybne prejavil vôľu vo vzťahu jednak k osobe splnomocneného zástupcu a jednak k osobe daňového dlžníka smerujúcu k vzniku práv, okrem iného aj práva podať odvolanie, ktoré s týmto úkonom zákon - Daňový poriadok spája.

Uvedené konanie správcu dane - doručenie daňovej exekučnej výzvy obidvom vyššie uvedeným subjektom do vlastných rúk preukazuje skutočnosť, že správca dane svojim konaním priznal obidvom subjektom právo na podanie odvolania v 15 dňovej lehote, ktorá začala plynúť odo dňa jej doručenia samostatne splnomocnenému zástupcovi a samostatne daňovému dlžníkovi. Zdôraznil, že v obidvoch prípadoch správca dane doručil daňovú exekučnú výzvu do vlastných rúk, a nie len splnomocnenému zástupcovi do vlastných rúk a daňovému dlžníkovi na vedomie alebo naopak.

Žalovaný poukazoval na „samostatné vykonávanie úkonov daňovým dlžníkom popri splnomocnenom zástupcovi v lehotách a spôsobom, ktorý ustanovuje zákon“, ale ktorý konkrétny zákon, resp. ustanovenie, ktorého konkrétneho zákona upravuje danú situáciu.

Žalobca poukázal na to, že žalovaného tvrdenie o začatí plynutia lehoty na podanie odvolania pre daňový subjekt odo dňa doručenia daňovej exekučnej výzvy splnomocnenému zástupcovi nemá explicitnú oporu v zákone.

Podľa žalobcu žalovaný a rovnako aj prvostupňový súd, ktorý sa v plnom rozsahu stotožnil s názorom žalovaného v napádanom rozsudku (str. 9, posledný odsek), sa v tejto súvislosti neodvoláva na žiadnu právnu normu, ktorá by dané tvrdenie potvrdzovala, a teda vytvárala pre neho relevantný právny základ.

V konaní bola sporná otázka, ktorá nebola prvostupňovým súdom vyriešená, a na ktorú žalobca v konaní poukazoval - aký zákon výslovne ustanovuje spoločné plynutie lehoty na podanie odvolania daňovému dlžníkovi v rámci lehoty plynúcej splnomocnenému zástupcovi? Nie je preto možné stotožniť sa s názorom žalovaného tak, ako to urobil prvostupňový súd, nakoľko uvedené tvrdenie žalovaného o spoločnom plynutí lehoty splnomocneného zástupcu a daňového dlžníka podľa lehoty na podanie odvolania, ktorá v tomto prípade začala plynúť splnomocnenému zástupcovi, nemá výslovnú oporu v zákone. Ani žalovaný, ani prvostupňový súd tento svoj právny názor nepodložili relevantným zákonným ustanovením, prvostupňový súd svoj právny názor vyslovený v napádanom rozsudku teda nedostatočne odôvodnil. Prípadná nedokonalosť v práve, resp. medzera v zákone predsa nemôže byť na škodu daňového dlžníka, navyše ak sám správny orgán priznal žalobcovi právo podať odvolanie doručením daňovej exekučnej výzvy do vlastných rúk.

Podľa názoru žalobcu rozhodnutie odvolacieho správneho orgánu, ako aj rozhodnutie prvostupňového súdu vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci, nakoľko správca dane svojim konaním - doručením daňovej exekučnej výzvy do vlastných rúk obom subjektom, priznal daňovému dlžníkovi aj jeho splnomocnenému zástupcovi právo na podanie odvolania v 15 dňovej lehote, ktorá začala plynúť odo dňa jej doručenia samostatne splnomocnenému zástupcovi a samostatne daňovému dlžníkovi. Konanie správcu dane vyvolalo u obidvoch subjektov právne účinky, ktoré zákon výslovne spája s doručením daňovej exekučnej výzvy, a teda lehota na podanie odvolania začala plynúť obidvom subjektom samostatne.

V rámci základných zásad, resp. pravidiel prirodzenej spravodlivosti platí, že rozhodnutia súdu majú byť rozumne odôvodnené. Súd v napádanom rozsudku svoj právny názor týkajúci sa začatia plynutia lehoty na podanie odvolania pre daňového dlžníka odo dňa doručenia daňovej exekučnej výzvy splnomocnenému zástupcovi náležite neodôvodnil, len sa jednoducho stotožnil s názorom žalovaného, v dôsledku čoho je napádaný rozsudok arbitrárny, nepreskúmateľný, čím bola žalobcovi odňatá možnosť konať pred súdom.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p.) preskúmal odvolaním napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle § 250ja ods. 2 vety prvej O.s.p. s tým, že termín verejného vyhlásenia rozsudku bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 28.06.2018 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p.).

Predmetom súdneho prieskumu v danom prípade bolo posúdenie zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného - Oznamenia o zamietnutí odvolania žalobcu žalovaným podľa § 74 ods. 8 písm. a/ Daňového poriadku, ktorým žalovaný oznámil žalobcovi, že jeho odvolanie zo dňa 24.06.2014 (podané elektronicky dňa 27.06.2014) proti daňovej exekučnej výzve vydananej Daňovým úradom Prešov č. 9700502/5/2288151/2014/Max zo dňa 28.05.2014 postúpené žalovanému ako odvolaciemu orgánu dňa 28.07.2014 zamietol.

Odvolací súd z obsahu administratívneho spisu zistil skutkový stav tak, ako bol podrobne opísaný v rozsudku krajského súdu a preto naň v celom rozsahu odkazuje a nebude zistenia opakovať.

Úlohou súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku (§§ 247 a nasl. O.s.p.) je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkom konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi, a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúcemu vydaniu napadnutého rozhodnutia.

Pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 O.s.p.).

V rámci súdneho preskúmacieho konania súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 O.s.p.).

Pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej voľnej úvahy (správne uváženie), preskúmava súd iba, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia (§ 245 ods. 2 O.s.p.).

Podľa § 246c ods. 1, veta prvá O.s.p. pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona.

Podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v

odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Spor o zákonnosť napadnutého rozhodnutia (oznámenia) žalovaného medzi účastníkmi konania v prieskumnom konaní súdu spočíva v tom či správca dane a žalovaný postupovali správne a v súlade so zákonom tak, aby bola správne určený deň, kedy začala plynúť účastníkovi konania lehota na podanie odvolania voči rozhodnutiu správcu dane - daňovej exekučnej výzve vydananej Daňovým úradom Prešov č. 9700502/5/2288151/2014/Max zo dňa 28.05.2014 a ktorá bola právnenmu zástupcovi žalobcu doručená dňa 10.06.2014 a žalobcovi doručená dňa 20.06.2014.

V predmetnej veci najvyšší súd poznamenáva, že podľa ust. § 91 ods. 3 Daňového poriadku sa daňová exekučná výzva doručuje účastníkom konania do vlastných rúk (čo v danom prípade splnené bolo), pričom za doručenie do vlastných rúk sa považuje aj doručenie zástupcovi splnomocnenému na preberanie písomností daňového dlžníka, ktorý zásielku prevzal dňa 10.06.2014 (účastník dňa 20.06.2014), pričom za doručenie, s ktorým právny poriadok spája následky, t.j. do kedy možno podať odvolanie voči predmetnému rozhodnutiu, je nutné považovať deň 10.06.2014, od kedy začala účastníkovi plynúť 15 dňová lehota na podanie odvolania podľa § 91 ods. 5 Daňového poriadku. V tomto prípade totiž právo podať voči daňovej exekučnej výzve odvolanie nevzniklo zástupcovi pre toto konanie (ten tak mohol urobiť iba v mene a na účet splnomocniteľa, teda nášho žalobcu) ale iba účastníkovi konania, ktorého tento zástupca zastupoval. Zástupcovi žalobcu sa totiž rozhodnutím správcu dane (daňovej exekučnej výzvy) zo dňa 28.05.2014 žiadnym spôsobom nezasiahlo do jeho práv a povinností, ale zasiahlo sa do práv a povinností žalobcu. Bolo vecou komunikácie a dohody medzi splnomocnencom a splnomocniteľom informovať sa o rozhodujúcich skutočnostiach potrebných pre včasné podanie odvolania voči predmetnej daňovej exekučnej výzve tak, aby bola procesná lehota zachovaná. Toto nemôže ísť na ťarchu daňového úradu, resp. žalovaného a to ani v prípade, že predmetnú výzvu doručoval nad rámec zákona obom, teda žalobcovi a jeho zástupcovi do vlastných rúk. Preto nemožno považovať za dôvodnú námietku žalobcu, že právnenmu zástupcovi žalobcu a žalobcovi by začala plynúť lehota na podanie odvolania v iný deň, nakoľko táto začala plynúť dňa 10.06.2014 doručením rozhodnutia z 28.05.2014 právnenmu zástupcovi žalobcu.

Zároveň najvyšší súd poznamenáva, že z dikcie ust. § 91 ods. 3 Daňového poriadku jednoznačne vyplýva, že daňová exekučná výzva nie je rozhodnutím, ktorým sa žalobcovi ukladá niečo osobne vykonať a mala by mu byť doručovaná podľa § 30 ods. 3 Daňového poriadku do vlastných rúk.

V ostatných námietkach žalobcu, resp. jeho právneho zástupcu odkazuje najvyšší súd na rozsudok krajského súdu, ktorý sa s jeho námietkami podrobne, logicky a vecne správne vysporiadal, a ktoré aj najvyšší súd považuje za nedôvodné.

Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Prešove č.k. 5S/67/2014-43 zo dňa 14.10.2015 podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. potvrdil.

Pri rozhodovaní o náhrade trov konania vrátane trov odvolacieho konania odvolací súd vychádzal z ustanovení § 246c ods. 1, § 224 ods. 1 a § 250k O.s.p. a rozhodol tak, že žalobcovi, ktorý nebol v konaní úspešný, náhradu trov konania nepriznal, a žalovanému toto právo zo zákona neprináleží.

Odvolací súd v odvolacom konaní postupoval podľa ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, ktorý bol zrušený zákonom č. 160/2015 Z.z., Civilný sporový poriadok (§ 473), ktorý nadobudol účinnosť 01.07.2016.

Dňom 01.07.2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z.z., Správny súdny poriadok, ktorý v § 491 ods. 1 ustanovil, že ak nie je ďalej ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

Podľa § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho

súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

V súlade s vyššie uvedenými prechodnými ustanoveniami odvolací súd v predmetnej veci postupoval podľa doterajšieho predpisu, Občianskeho súdneho poriadku.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.